

From the #1 *New York Times* bestselling author

Five Nights at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS #4

NA DOSAH

SCOTT CAWTHON

ELLEY COOPER
KELLY PARRA
ANDREA WAGGENER

xyz

Five Nights at Freddy's Na dosah

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

**Scott Cawthon, Andrea Waggener,
Elley Cooper, Kelly Parra**

Five Nights at Freddy's: Na dosah – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, FAZBEAR FRIGHTS #4: STEP CLOSER

Copyright © 2020 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klikk/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN tištěné verze 978-80-7683-891-8

ISBN e-knihy 978-80-7683-927-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-928-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-892-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Five Nights at Freddy's FAZBEAR FRIGHTS #4

NA DOSAH

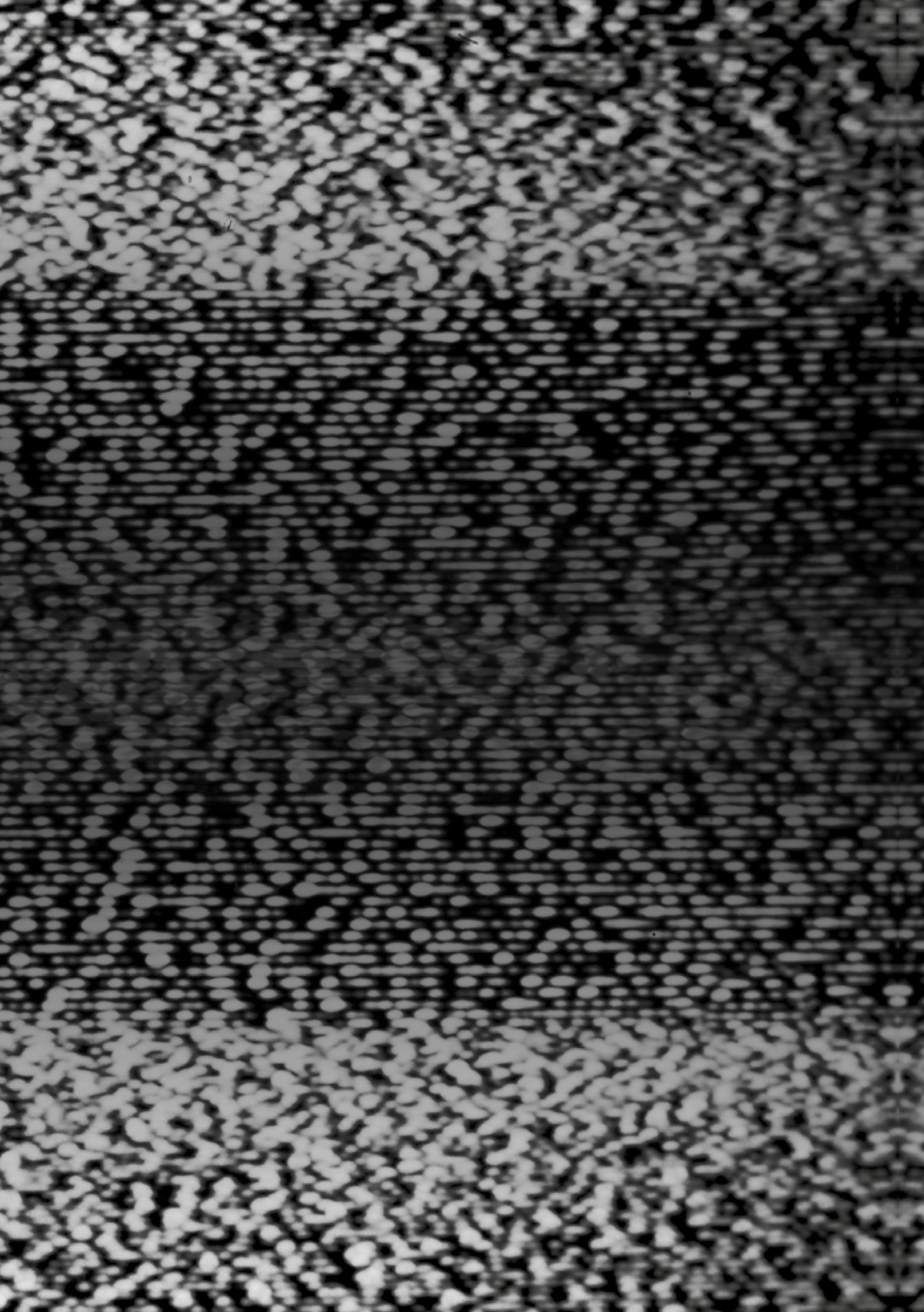
Scott Cawthon

Andrea Waggener

Elley Cooper

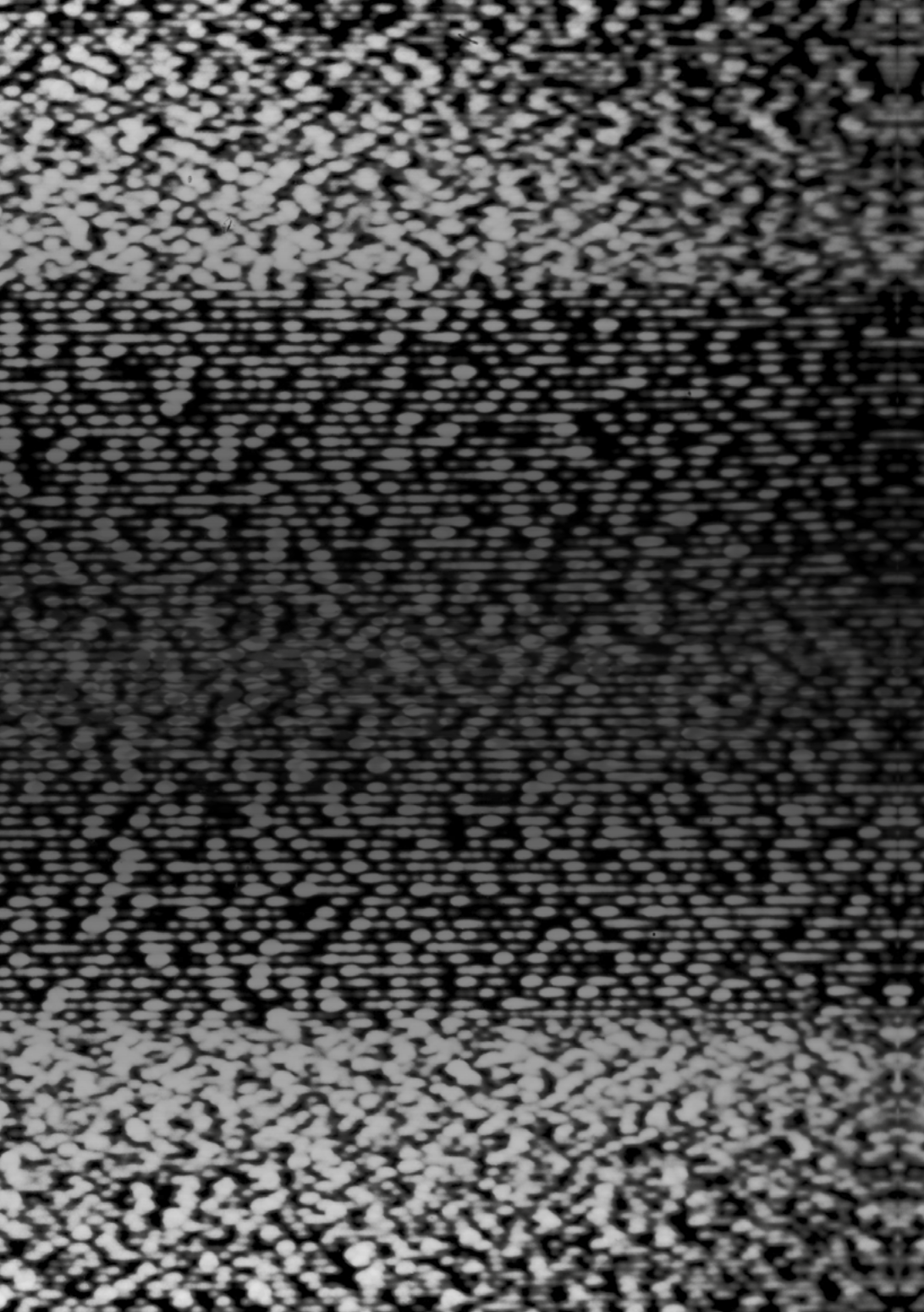
Kelly Parra

xyz

OBŠAH

Na dosah.....	7
Tancuj se mnou.....	85
Návrat domů.....	139

NA DOSAH

V potemnělém pokoji žhnuly Foxyho žluté oči. V rozšklebené čelisti se mu blýskaly ostré zuby. Lišák pozvedl hák a ohnal se jím. Špičatý konec prosvištěl okolo Peteova nosu. Svalil se z postele a zůstal bezmocně ležet na podlaze, načež se celý roztřásl a udělalo se mu zle od žaludku. Foxy se mezitím otočil a nyní se nad Petem hrozivě tyčil. Zarachotily ozubené převody a Foxy se znovu napřáhl hákem.

„Můžeš se stát pirátem, ale nejdřív musíš přijít o oko a o ruku.“

„Ne,“ vydechl Pete.

Foxy zabodl hák do Peteova oka. Ozvalo se pronikavé lupnutí, Pete vykřikl a z očního důlku se mu vyřínula krev...

Pizzerie Freddyho Fazbeara byla narvaná k prasknutí ztřeštěnými špunty a jejich pitomými uštvanými rodiči. Z nástěnných reproduktorů vyřvávala hudba a hrací automaty se chvěly za

hlasitého řinčení. Vzduchem se linulo aroma připáleného papri-
káše smísené s vůní cukrové vaty.

Pete se opíral o zeď. Kotníky měl překřížené a kšiltovku
obrácenou kšiltem dozadu. Popíjel třešňovou colu a žvýkal
melounovou žvýkačku. Jeho malý brácha se se svými kama-
rády těšnal u automatu.

Pete by byl nejraději někde jinde, ale máma byla v práci a Chuck
si po škole opět *musel* hrát s kamarády, takže na něj znovu připadla
role chůvy. Postě se sám sebe zeptal, proč toho malého usmrkance
hodí na krk pokaždé jemu. A dočkal se za to od něj někdy vděku?

Kdepak.

Chuck v jednom kuse naříkal na svůj inhalátor. Ustavičně
kňoural, že má hlad. Neustále se na něco vyptával. Zkrátka
Peteovi nedal pokoj. Od té doby, co od nich odešel táta, nesl
veškerou odpovědnost za Chucka on.

V hlavě mu nepřetržitě zněla slova, která mu kladla na srdce máma: *Pete, teď jsi hlava rodiny ty. Dávej pozor na svého mladšího brášku.*

Jak měl být hlavou rodiny v pouhých šestnácti letech? Zajímal se někdo, jaký má na své nové povinnosti názor on sám?

Ani náhodou.

Pete pozoroval malého klučinu, jenž se přišoural ke dvojici číšníků, kteří sklízeli nádobí ze stolů prostřených na narozeninovou oslavu, a zatahal jednoho z nich za rukáv. Číšník se na něj podíval a usmál se.

„Potřebuješ něco?“ zeptal se mrňouse.

„Zajímalo by mě, kde je pirát Foxy?“

„Och, Foxy si právě užívá dovolenou,“ odvětil číšník přeslazeným hlasem. „Doufáme, že se brzo vrátí.“

Hoch našpulil ret, ale přikývl a šel si po svých.

Číšníkův kolega se uchechtl. „Dobrej fór,“ okomentoval kolegovu odpověď.

„Jasně, užívá si dovolenou na údržbě. Těžko říct, kdy bude další představení.“

Pete se nad tím, o čem si povídali, zamyslel, a najednou si uvědomil, že na něj někdo mluví.

„Pete?“

Přestal poslouchat číšníky a podíval se na roztleskávačku Mariu Rodriguezovou se světle zelenýma očima, dlouhými řasami a pihatým nosem, která si stoupla vedle něj. Havraní vlasy se jí otíraly o ramena a rudé rty se jí leskly. Znali se od

šesté třídy, tak proč ho najednou v její přítomnosti přepadala taková nervozita?

„Čau, Mario,“ pozdravil ji.

„Trčíš tady s Chuckiem, co?“

Pete se zakabonil. „Jak jinak.“

„Vítej v klubu. Mladší ségra slaví narozeniny.“ Maria kývla ke stolu před pódiem, u kterého seděly malé děti s nasazenými narozeninovými kloboučky a pochutnávaly si na dortu. „Nechce se mi věřit, že jsme byli taky takoví.“

Pete se zakřenil. „Nevím jak ty, ale já jsem *takovej* nikdy nebyl.“

Maria se zasmála. „*Jasně*. A co ty, kde ses flákal? Poslední dobou jsem tě neviděla na tréninku.“

Petea už mnohokrát vyhodili z fotbalového týmu za zbytečnou hrubost a špatný přístup. Haló? Tohle je fotbal! Tak s ním prostě sekl nadobro. Pete popravdě neměl ve zvyku s čímkoli jen tak skoncovat, právě naopak – vše dotahoval do konce. Když však viděl, že se jeho rodiče vykašlali jeden na druhého, vzalo dotahování věcí do konce do značné míry zaslé. Navíc už měl plné zuby ustavičných trenérových výtek – bohatě mu stačily kartáče, kterých se mu pravidelně dostávalo do mámy a od učitelů. Dospívající kluk má v tomhle ohledu nastavenou určitou mez, kterou jednoduše nelze překročit.

Pete pokrčil rameny. „Prostě mě to přestalo bavit, chápeš?“

„Asi jo. Co budeš dělat s takovou spoustou volného času?“

„Nó...“

Na Mariu náhle zamávala jedna holčička, která seděla u stolu, a Maria se celá rozzářila.

„Ano! Konečně odtud můžu vypadnout.“ Ještě než odešla, otočila se na Petea: „Hej, máme sraz s partou kámošů pod starým Beaconským mostem. Jestli chceš, tak se pak za náma stav.“

Pete se usmál. „Fakt?“

Maria přikývla. „Bude sranda.“

Pete zavrtěl hlavou. „Nemůžu. Musím hlídat ťulpase Chucka.“

„Aha, v poho. Tak třeba jindy. Uvidíme se ve škole.“

Pete sledoval Mariina vzdalující se záda a měl na Chucka, kvůli kterému se nemohl jít bavit se svými vrstevníky, pořádný vztek. Fracek jeden. Všechno se pořád točilo kolem mladšího bráchy. Na Peteových touhách nezáleželo, protože pokud šlo o něj, nezáleželo na *ničem*. Táta se zdejchnul a máma si žila ve vlastním světě. Umysleli si, že Chucka svěří jednoduše jemu, jelikož neměli čas na to, aby se mu věnovali sami. Jenomže Pete nikdy nesouhlasil s převzetím jejich povinností. Byl ještě kluk a jako takový by neměl mít hlavu plnou starostí, ale užívat si také trochu volnosti. Kluci by měli mít možnost dělat, co se jim zlíbí, například poflakovat se pod mostem s kamarády, ne v jednom kuse hlídat mladšího sourozence. Rodičům to bylo evidentně fuk. Vždyť se Petea vůbec neobtěžovali zeptat, co si myslí o tom, že se chtějí rozejít. Zkrátka se rozvedli a hotovo. Všechno bylo vážně nespravedlivé.

V Peteově nitru se pralo tolik emocí, že někdy jednoduše nevěděl, co si s nimi počít. Občas si připadal jako tikající

bomba, která každou chvíli vybuchne, jako by mu tělesné napětí probublávalo až pod kůži a žadonilo o uvolnění. Nějakou dobu ventiloval nesnesitelné napětí při hraní fotbalu. Na hřišti se z něj stávalo učiněné monstrum, které „sundávalo“ ostatní hráče a sráželo ty, kteří se mu připletli do cesty. Na konci tréninku býval vyštavený a zmocňoval se jej pocit prázdnoty. Prázdnota byla lepší. Tohle psychické rozpoložení mu vyhovovalo. Jakmile nadobro svlékl dres, nemohl své emoce nadále ventilovat. Tyhle pocity nesnášel. Čas od času nenáviděl *všchno*.

Pete postřehl, že Chuck se vzdálil od kamarádů a odchází na záchod. Přimhouřil oči, poněvadž se mu právě naskytla nenadálá příležitost. Odložil limonádu na prázdný stůl, hbitě se přihnul k bratrovi a pevně ho chytil za paži.

Chuck zkřivil tvář bolestí. „Pete, to bolí!“

„Sklapni a šlapej dál,“ zamumlal Pete, načež vyfoukl živý-kačkovou bublinu, která záhy splaskla.

„Proč? Kam jdeme?“

„Uvidíš.“

Pete se chvatně ohlédl přes rameno a současně postrkoval bratra vpřed po dlouhé zšeřelé chodbě se starou, zašlou podlahou a zdmi polepenými odlupujícími se plakáty animatroniků, jež volala po renovaci. Pete se do téhle části pizzerie zatoulal už dřív a objevil tady prostornou údržbářskou místnost. Nemohl se dočkat, až vezme Chucka na menší dobrodružství, jelikož před chvílí náhodou zaslechl, co si uvnitř „užívá dovolenou“. Malý

bráška byl totiž z jednoho konkrétního animatronika odjakživa podělaný strachy až za ušima.

Chuck se Peteovi začal vzpírat. „Kam mě vedeš?“

„Copak, bojíš se?“

„Ne! Jenom bych byl radši s kamarádama!“

„Dem něco omrknout.“

Chuck škytl a olízl si okoralé rty, přičemž zavadil jazykem o rovnátka. Když byl rozrušený, vyluzoval podobné zvuky jako ropucha.

„Nech mě bejt, nebo to na tebe řeknu mámě.“

„Ty jeden malej práskači. Řek sis o to sám.“

Pete vlekl překvapivě silně se vzpouzejícího Chucka do údržbářské místnosti na setkání s pirátem Foxym.

Za bratry se hlasitě zabouchly masivní dveře. Rázem je pohltila temnota.

„Pete, pusť mě!“

„*Bud' zticha.* Někdo by tě mohl uslyšet a já nechci poslouchat to tvoje kňourání. Dochází ti vůbec, jak je to protivný?“

Pete nadále pevně svíral bratrovu paži. Nastal čas uštědřit Chuckovi lekci. Konečně mohl udělat, co už tak dlouho chtěl, a právě teď toužil bratra náležitě vyděsit.

Ťulpas Chuck si při tom možná cvrnkne do kalhot.

Pete se té představě v duchu zasmál.

Jednou rukou držel Chucka, zatímco druhou vylovil z kapsy mobil a zapnul světlo, které se pozvolna prokousávalo temnotou.

V údržbářské místnosti panovalo zvláštní ticho, jako kdyby ji od davu lidí neoddělovala pouze jedna chodba. Vznášel se v ní zatuchlý odér a vzduch byl jakýsi... neživý, jako kdyby sem už dlouho nikdo nevstročil, což bylo divné, vzhledem ke skutečnosti, že zbylé části budovy hýřily aktivitou.

„Škyt.“

Pete kopl do lahve, která se odkutálela po podlaze, do něčeho narazila a roztříštila se. Bratři strnuli a uvažovali, zda nenadálý hluk někdo zaslechl, ale nic tomu nenásvědčovalo.

„Škyt.“

Pete přejížděl světlem po ošoupaných černo-bílých šachovnicových dlaždicích. V rozlehlé místnosti bylo roztroušeno několik rozlámaných židlí a zaprášených stolů, na nichž se povalovaly poloprázdné kartonové krabice s narozeninovými kloboučky a poházenými talíři. Světelný kužel ozářil velkého černého pavouka, který dřepěl na okraji jedné z krabic.

„Ou, mrkej na toho macka. Je obrovskej!“ vyhrkl Pete.

Pavouk znenadání odběhl někam do tmy a kluci uskočili.

„*Nenávidím pavouky*. Padáme odtud,“ zařňukal Chuck.

„Ještě ne. Musíme to tady pořádně prozkoumat. Představ si to jako jednu z těch adventur, který tak rád hraješ. Máme za úkol najít ukrytej poklad,“ řekl Pete a polohlasně se zasmál, jako by chtěl bratra vystrašit ještě větší měrou.

Sklonil mobil k podlaze. Paprsek světla dopadl na neobvyklé černé znaky a na cosi, co připomínalo tmavé rozteklé svíčky.

„Co to je? Nějaké symboly?“ vyptával se Chuck.

„To je fuk.“

Pete nadále máchal mobilem okolo sebe. Potom mu padl zrak na stísněně jeviště se zataženou fialovou oponou. Zašklebil se. Na oponě byla přišpendlena křivá cedulka s nápisem MIMO PROVOZ.

„Bingo. Snad to ještě funguje.“

„Škyt. Pete... tady nemáme co pohledávat. Budeme mít tak akorát průšvih. A *velkej*, něco jako neoprávněně vniknutí, chápeš? To je protizákonné.“

„*To je protizákonné*“, opičil se Pete po Chuckovi tenkým hláskem. „Seš takovej nerd, víš to? Jaký si zvolíš povolání, až vyrosteš? Budeš polda?“

Pete namířil mobil do prostoru vedle jeviště a posvítíl na rezavý ovládací panel s ulomeným krytem, umístěný na odkládacím stolku.

„Tohle bude fakt super,“ prohodil Pete a táhl bratra k pódiu. „Užij si představení, bráško.“

„Nech toho, Pete!“

Pete chytil Chucka za košili a za kalhoty, přičemž mu vytáhl spodňáry až na záda, a hodil jej na jeviště. Chuck sebou s heknutím praštil o rampu. Pete nelenil a uháněl k ovládacímu panelu.

Opakovaně udeřil pěstí do tlačítka s nápisem START. Ozvalo se tiché hučení následované tlumeným cvakáním a řinčením.

„Ou, ale no tak!“ zaječel Pete, když se nic nedělo.

Konečně se začala roztahovat opona.

„Škyt-škyt-škyt.“

Chuck se mrštně odkulil stranou.

„Chucku, ty strašpytle!“

Pete pospíchal k jevišti a popadl Chucka za tenisky, aby nikam neutekl. Chuck se mu však hbitými pohyby, kterých je schopen jedině vyděšený člověk, vysmekl, vyškrábal se na nohy, seskočil z rampy a vzal do zaječích.

Pete ho ještě nikdy neviděl takhle rychle zdrhat. Kdyby neutíkal před ním, možná by jej Chuckův výkon i ohromil. Rozběhl se za bratrem, aby ho přivedl zpátky, ale před jevištěm se náhle zastavil, protože se mu o něco zachytila košile.

„Kruci,“ zamumlal a zatahal za košili, která se zachytila o vyčnívající hřebík.

Opona se zcela roztáhla a v místnosti se rozezněla trhaná hudba. Pete stál jako přikovaný před rozlámaným animatronikem Foxym, který na něj zpod červeného obočí nevráživě hleděl levým žlutým planoucím okem. Právě mu zakrývala černá páska. Obří lišák spustil nesouvislou písničku o tom, jak se stát pirátem, přičemž mu samovolně spadla čelist s ostrými, špičatými zuby. Jednu paži měl zakončenou hákem a na druhé mu pro změnu chyběla srst, která by za běžných okolností zakrývala robotický skelet. Podivné skřípání rotujících ozubených koleček se odráželo ode zdí ztichlých prostor údržby. Robotův hrudník vypadal rozervaně a odhaloval další části mechanického těla. Foxy se pohyboval pomalu a strašidelně. Pete věděl, že stojí před animatronikem, nicméně jeho zchátralé tělo vypadalo jako napůl snědené bůhví čím.

Peteovi běhal mráz po zádech. Spolkl žvýkačku.

Nedokázal odtrhnout zrak od žlutého oka zpívajícího Foxyho. Důvod neznal... zkrátka prostoduchej, starý robot...

„Můžeš se stát pirátem, ale nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg! – nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg! – nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg! – nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg! – nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg!“

Animatronik se zasekl jako gramofonová deska a zpíval totéž pořád dokola...

„– nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg!“

Pete zamrkal, neboť se jej zmocnil zvláštní pocit, jako kdyby každý centimetr jeho těla přikrývala neviditelná chladná, těžká přikrývka a pronikala mu kůží až do kostí.

„– nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg!“

V prostorách náhle zavládlo ticho, ale Pete nadále setrval v temnotě a nehýbal se.

Znovu zamrkal, rozhlédl se okolo sebe a snažil se vybavit si, kde se vlastně nachází. Stál ve tmě. Sám. Ustoupil o krok dozadu, náhle se mu však zrychlil tep. Poté si všiml košile zachycené o hřebík a vzpomínal se. Promnul si oči, vyvlékl košili z hřebíku a rozběhl se za bratrem, který mu mezitím utekl.

„Zatraceně, Chucku!“

Pete pozoroval Chucka, jež před usednutím k večeři potáhl z inhalátoru. Poznal, že bratříček má z nedávného zážitku stále nervy nadržané. Chuck se podíval přes stůl na Petea a zavrtěl se. Peteovi nešlo na rozum, z čeho je ten spratek tak

rozhozený – nejlepší část představení přece prošvihl. Zdrhl a potom se zdržoval výhradně v kruhu svých kamarádů, dokud nenastal čas vrátit se domů.

„Jak jste se měli u Freddyho, kluci?“ zeptala se Audrey, Peteova a Chuckova máma, když před ně položila talíře se zapečenými bramborami se šunkou.

„Parádně,“ odvětil Chuck s očima upřenýma do talíře.

„Jo, prostě senzačně,“ zamumlal Pete a spolkl sousto rozmačkaných brambor.

„Copak? Něco se vám tam přihodilo?“

„Ne, nic,“ odpověděli bratři jednohlasně.

Pete střelil po Chuckovi varovným pohledem. *Radši buď zticha...*

Audrey zvedla obočí a posadila se ke stolu. „Dobře. Chci vám říct něco úžasného. Napadlo mě, že je načas, abychom něco podnikli jako rodina a zároveň tím pomohli druhým lidem.“

Pete spolkl s dalším soustem brambor i poznámku, která by mámu pravděpodobně zamrzela. *Jaká rodina?* Rodinu jim rozbil táta, který je opustil téměř před půl rokem. A kdy se z mámy stala taková samaritánka?

„Něco nového, co by symbolizovalo nový začátek naší tříčlenné rodiny a mohlo ho zaručit i někomu jinému.“ Po těch slovech vytáhla ze složky jakousi listinu a otočila ji směrem k synům.

Pete nevěřícně přečetl tučná písmena. „Dárci orgánů?“

Audrey vzrušeně přikývla. „Ano, budeme dárcovská rodina. Nezní to skvěle?“

Chuck s Petem na sebe užasle pohlédli.

„Tohle je ta tvoje úžasná novinka? Fakt chceš, abysme někomu rozdali své orgány?“ zeptal se Pete.

Audrey mávla rukou. „Jedině, pokud se nám něco stane, hlupáčku! A to přirozeně nechceme. Kdyby se nám nedejbůh něco stalo, skutečně bychom mohli pomoci nemocným lidem, kteří potřebují nové srdce nebo ledvinu. Mohli bychom někomu zachránit život. Stali by se z nás hrdinové.“

„Mrtví hrdinové,“ podotkl Chuck.

Audrey se zasmála. „Ty můj smíšku, to se ti tedy povedlo!“

„Jo, *smíšku*, seš veselá kopa,“ pronesl Pete s kamennou tváří.

Chuck udělal podivnou grimasu. „Mami, víš, co provedl Pete v pizzerii?“

Pete se na Chucka zadíval přimhouřenýma očima. Bylo mu jasné, že ten malej harant nedokáže udržet jazyk za zuby.

„Co?“

„Vypil *hrozně* moc limonády.“ Chuck se zazubil a vystavil na odiv svá rovnátka.

Audrey si povzddechla. „Ale Pete! Vždyť jsem ti říkala, co ta limonáda provede s tvými zuby.“

Pete se na mámu mlčky podíval. Co se to s ní poslední dobou dělo? Minulý měsíc se začala slejzat s jakousi ženskou, která si říkala „životní kouč“. Následně začala cvičit jógu, ostříhala si dlouhé vlasy a naordinovala si ujetou džusovou očistu.

Taky věnovala hromadu věcí na charitu. A teď... se rozhodla darovat jejich *orgány*?

„Přečti si letáček, Pete,“ vybědla ho máma. „Určitě změníš názor.“

Pete chňapl po letáku, který mu máma strkala pod nos. Seznam orgánů vhodných k darování byl docela dlouhý: kosti, srdce, ledviny, játra, slinivka, kůže, střeva, oční bulvy...

Oční bulvy.

Můžeš se stát pirátem, ale nejdřív musíš přijít o oko a o ruku! Arrrg!

Peteovi se v mysli promítl odpolední zážitek s Foxym. Představil si lišáka, jež náhle sestoupil z jeviště, mašíroval k němu s velkým, ostrým hákem a šoupal mechanickými chodidly o podlahu.

Peteovi se v žaludku pomalu převalovaly zapečené brambory a znenadání se mu zatočila hlava. Párkrát zamrkal, aby tu představu vystrnadil z hlavy.

„Je to pitomej nápad, mami.“

„Není pitomý, Pete. Jestli si to opravdu myslíš, zraňuješ moje city.“

Máma se poslední dobou s velkou oblibou rovněž vyjadřovala o tom, jak se cítí. Pete odstrčil židli od stolu a vstal. Do tváří se mu nahrnul chlad, který vzápětí vystřídala horkost.

„Do toho nejdu, mami.“

„Pete!“

„Nechci se o tom bavit. Jdu si lehnout.“

Nato odešel z jídelny, ale ještě stačil zaslechnout máminu otázku:

„Co se mu stalo?“

„Mlátí s ním puberta,“ povzdechl si Chuck.

„Pohni, Pete!“

Chuck bušil na dveře do koupelny. Jestli odtamtud Pete brzo nevypadne, Chuckovi ujede autobus, kterým jezdil do základní školy W. H. Jamesona. Pokud autobus nestihne, bude muset šlapat na kole osm kilometrů a máma bude vyšilovat kvůli tomu, že jel do školy sám. Trpěla utkvělou paranoidní představou, že se mu něco stane, když s ním není Pete, což nechápal, protože mu bylo skoro dvanáct! Spousta jeho kamarádů neměla – na rozdíl od něj – neustále za zadkem „chůvu“. Pete to vysvětloval tím, že Chuck je mimino a máma jej tak i vnímá – prostě si nemůže pomoci.

Chuck zaslechl Petea zvracet do záchodu. Odstoupil ode dveří a otřásl se. Usoudil, že bratr něco chytil, a mírně ohrnul ret. *To má za to, jak se mě včera snažil vyděsit.* Záhy tu myšlenku pustil z hlavy, protože Pete se opět dávil. Opřel se tedy o zeď a čekal. Dovtípil se, že tátův odchod ovlivnil nejen mámu a jeho samotného, ale i bratra. Pete byl prakticky pořád našťavaný, máma zase v jednom kuse hledala nové záliby, které by ji učinily šťastnou, a on sám se neustále snažil něčím zaměstnávat. Rád se poflakoval s kamarády, hrál online videohry a s oblibou řešil hlavolamy.

Základka stála za houby, ale školní docházka byla zkrátka součástí života a nedalo se jí vyhnout. Příležitostně vnímal jako výzvu nějaký školní projekt, který však zanedlouho dokončil

a zase se začal nudit, dokud ho nezaujalo něco jiného. Máma nutila Petea do toho, aby ho hlídal, až příliš často a Chuck se ani nedivil, že ho starší bratr kolikrát nemůže vystát. Snažil se nechovat protivně, ale připadalo mu, že ať řekne cokoli, vždycky tím Petea nakrkne. Možná jsou tyhle poměry běžné ve všech bratrských vztazích? Těžko říct, když člověk nemá srovnání v podobě druhého bratra.

K Chuckovým uším dolehlo spláchnutí záchodu. Za okamžik se rozrazily dveře a zjevil se v nich Pete. Chucka ovanul pronikavý zápach. Zamával si rukou před nosem. Pete vypadal příšerně. Pod očima měl tmavé kruhy a na výrazně bledých tvářích vynikaly jeho pihy, jež připomínaly mrňavé brouky. Tmavé vlasy mu trčely do všech světových stran, jako kdyby strčil prst do zásuvky a utrpěl elektrický šok.

„Ježíši, Pete, co ti je?“

„Nic,“ vyštěkl Pete. „Sněd jsem něco špatného. Nejspíš v té podělané pizzerii Freddyho Fazbeara.“

Chuck byl jiného názoru. „Mám zavolat mámě?“

Pete odstrčil bratra stranou. „Zapomeň, nejsem mimino jako ty, ťulpasi.“

Chuck cítil, jak mu ztuhla ramena. Nesnášel tu stupidní předzívku. „Pro mě za mě,“ zabrblal, práskl za sebou dveřmi od koupelny a zamkl je.

Pete uháněl na hodinu biologie. Ačkoli do sebe za běhu kopnul energeták s trojnásobným obsahem kofeinu, pořád se cítil

unavený a vyčerpaný. V noci ho pronásledovaly poměrně bláznivé sny, ze kterých si pamatoval v podstatě jen všudypřítomné potoky krve, které mu stékaly po obličeji na hrud', paže a na všechny ostatní části těla. Z nočních můr se probudil s trhnutím a s hrůzou zjistil, že je celý zamotaný do peřin. Spadl z postele na podlahu, a kdyby se z toho zašmodrchance zavčas nevymotal, nestihl by doběhnout do koupelny a hodit šavli do záchodu.

Při pouhém pomyšlení na ranní zážitek se celý rozklepal, a tak zakroužil rameny, aby neveselou vzpomínku zaplašil. Nejspíš měl zůstat doma, ale kdyby zavolał mámě do práce, jenom by ji vystrašil a ona by na něj vychrlila celou řadu otázek. Proto se rozhodl, že tenhle den prostě nějak přežít.

Do třídy vpadl pět minut po zvonění.

„Jdete pozdě, pane Dinglewoode,“ zabručel pan Watson otráveným hlasem. „Máte omluvenku?“

Pete si strhl kšiltovku a zavrtěl hlavou. Žuchl na neobsazenou stoličku u pracovního stolu v zadní části třídy vedle kluka s fialovými vlasy oblečeného v černé kožené bundě. Schoval kšiltovku do batohu, postavil ho na zem a setřel si pot z čela. Neohrabaně se zavrtěl. Proč nedokáže sedět v klidu?

„Jak jsem avizoval, třído, dnes budeme pitvat žábu,“ řekl pan Watson. „Všichni jste byli písemně přezkoušeni z bezpečnostních pravidel, která musíte dodržovat při zacházení s nástroji i během pitvy. Budete spolupracovat se svým spolužákem a společně vyplníte laboratorní arch. Očekávám, že se všichni budete

chovat jako vyzrálí mladí lidé. Vím, že někteří z vás se v tomhle ohledu budou muset hodně přemáhat, ale pokud chcete uspět – a vy chcete uspět –, zapomeňte na veškeré legrácky. Máte na to třicet minut, takže se do toho pusťte.“

Pete i jeho spolužák se otočili k mrtvé žábě rozplácnuté na stole. Týpek v kožené bundě se předklonil.

„Kámo... co je s tebou?“

Pete zakroutil hlavou. „Nic.“

Kluk ho počastoval nedůvěřivým pohledem a uchopil malý skalpel.

O deset minut později Pete zívá. Vyprahlo mu v ústech a z precizně prováděných řezů se mu začala třást ruka.

Týpek se zakřenil. „Hej, mrkni se na tohle,“ řekl a píchl žábu skalpelem do oka, z něhož se vyřinula podivná tekutina. „Hnus, co?“ Pak přiložil ostří na jednu končetinu a odřízl ji. Zvedl mrňavou nožku a zamával jí Peteovi před očima.

Pete potřásl hlavou. „Potřebuju přestávku.“

„Hele, soráč. Přisáhám, že přestanu blbnout,“ kál se spolužák a napřáhl k Peteovi žabí končetinu. „Ruku na to,“ zahihňal se.

Pete odsunul stoličku a zamířil k pítku, ze kterého se zhluboka napil. *Uf, to byla žízeň!* Navíc už šilhal hlady (což potvrdilo výmluvné zakručení v břiše), neboť vynechal snídani ve snaze neprošvihnout začátek vyučování.

Vracel se ke svému pracovišti, vtom mu však zastoupil cestu pan Watson.

„Všechno v pořádku, pane Dinglewoode?“

Bělovlasý pan Watson s knírkem téže barvy byl menší než Pete. Brýle měl posazené na špičce zarudlého nosu, jako by na Petea nějakým způsobem shlížel shora – ač to bylo fyzicky nemožné.

„Jo, všechno je v pohodě,“ vybreptl Pete.

Pan Watson sraštil čelo. „To rád slyším. Teď se prosím vraťte k pitevnímu stolu. Právě vy si nemůžete dovolit selhat.“

„Selhávám v jednom kuse,“ zamručel Pete, zatímco se otáčel.

Od oné chvíle šlo všechno z kopce.

Pete udělal rychlý, dlouhý krok a došlápl přímo na popruh svého batohu. Podjela mu noha, ztratil rovnováhu a padal naznak, přičemž nešťastně nakopl týpka v kožené bundě. Kluk vyjekl a panu Watsonovi se z hrdla vydral výkřik.

Pete dopadl na záda a vyrazil si dech. Zamrkal, a když otevřel oči, zahlédl ve vzduchu skalpel, který spolužákovi při pádu nechtěně vykopl z ruky. Užasle sledoval skalpel, který mu padal vlivem gravitace k obličejí. Špička drobného ostří mu mířila přímo na oko.

Žíly mu zaplavil příval adrenalinu. Díky pohotovým reflexům, které si osvojil během dlouholetého hraní fotbalu, odmrštil řezný nástroj rukou jako vražedný hmyz těsně předtím, než jej čepel stačila oslepit. Skalpel narazil do podstavce pracovního stolu a spadl na podlahu.

„Ty vole...“ zasyčel týpek.

„Proboha, Petere, nestalo se vám nic?“ zhrozil se pan Watson, jenž se nad Petem skláněl jako vylekaný rodič. „Nehýbejte

se, zavolám zdravotní sestru. Žáci, zůstaňte na svých místech! Nikdo se ani nehne! Z cesty, prosím!“

Žáci učitelovy pokyny okázale ignorovali a nahrnuli se okolo Petea, jemuž v důsledku hlubokých nádechů a výdechů výrazně stoupala a klesala hrud'. Nedomníval se, že se při pádu praštil do hlavy, přesto pociťoval závrať a připadal si poněkud mimo a samozřejmě i trapně.

Někdo ironicky zašeptal:

„Seš fakt borec, Dinglemoulo.“

Pár spolužáků se uchechtlo.

„Je to lůzr. Už je mi jasný, proč ho vykopli z fotbalového týmu.“

Pete zrudl a pomalu se posadil. Sakra, teď už nebylo pochyb, že měl zůstat doma.

Nějak přetrpěl zbytek dne. Sestra ho prohlédla, dala mu ledový obklad a poslala ho zpátky do třídy. Když zvonění ukončilo poslední vyučovací hodinu, výrazně se mu ulevilo. Spěšně se propletl mezi loudajícími se spolužáky, prošel hlavními dveřmi a sešel po schodech před školu. Tam se podíval na displej mobilu a zjistil, že mu máma poslala esemesku. Přejel si rukou po obličejí.

Co zase chce? Musí po něm něco požadovat každý den? Mámu zbožňoval, ale protože se teď už nemohla obrátit na tátu, byl permanentně v pohotovosti on. Ať po něm hlavně nechce, aby zase někam tahal Chucka. Nedal by to. Vymluvil by se na to, že je mu blbě. Ťukl na nepřečtenou smsku.

Ahoj, Pete, mohl bys po škole zaskočit do řeznictví a vyzvednout vepřové kotlety? Mám je objednané.

Pete zvolil úsečnou odpověď.

Fajn.

Díky! ♥

Vložil si do úst melounovou žvýkačku a vyrazil po svých do řeznictví, které měl trošku z ruky. O půl roku dříve, ještě před rozvodem rodičů, si plánoval udělat řidičák, ale na tenhle jeho úmysl zjevně všichni zapomněli.

Konečně došel k Barneyho řeznictví, před nímž zrovna neparkovala žádná auta, což bylo ideální. V krámu nebude narváno, takže bude moct bez čekání vyzvednout objednávku a vypadnout.

Vešel dovnitř prosklenými dveřmi, avšak nikdo nestál ani za pultem. Přelétl očima cenovky a zaposlouchal se do staré rockové pecky, která hrála někde v zadní části prodejny.

Přešel k chladicí vitrině se syrovým masem a rozhlédl se na obě strany.

„Haló?“ zavolal. „Hej, přišel jsem si vyzvednout objednávku.“

Na pultě nebyl zvonek, na který by mohl zazvonit, takže před ním postával asi minutu a čekal, až ho někdo přijde

obsloužit. Když stále nikdo nepřicházel, začala mu docházet trpělivost. Několikrát zatukal na skleněný pult.

„Halóóó!“

Nakonec vzal věci do vlastních rukou a obešel vysokou vitrínu. „Hej, je tady někdo?“

Za vitrínou byl dlouhý řeznický stůl potřísněný vodovitou červenou tekutinou. Pronikavý pach masa a krve mu opět rozbouřil vnitřnosti. Žvýkačka v ústech mu zhořkla. Položil si ruku na břicho a snažil se zmírnit nevolnost. *Ne, nesložím se tady a nepoblíží se*, ujišťoval v duchu sám sebe. Rozhlédl se okolo, aby se rozptýlil, jenomže odevšad na něj koukaly části poražených zvířat. Zaklonil hlavu a pro změnu se mu naskytl pohled na řady smrtonosně vyhlízejících nožů a sekáčků zavěšených na háčcích. Znovu se mu zamotala hlava. Opřel se rukou o řeznický stůl, aby neztratil rovnováhu, a na konečcích prstů mu ulpěla vodovitá tekutina. Polil ho studený pot.

Prásk.

Do dřevěné desky se zapíchl sekáček na maso, který jen o vlásek minul Peteovo zápěstí. Pete uskočil a ruka mu samovolně vylétla k hrudi. Následně vrazil batohem do vitríny. Třeštil oči na sekáček zabodnutý do dřeva. Rukojeť se ještě chvěla, jako kdyby byl sekáček do stolu zaražen neuvěřitelně velkou silou. Střelil pohledem po zavěšených nástrojích.

Prázdný háček, z něhož sekáček spadl, se mírně pohupoval. *Spadl?* Pete se nedomníval, že něco může samo od sebe tak prudce spadnout, ale nic jiného se přece stát nemohlo, nebo...?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Five Nights at Freddy's: Na dosah***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.